

Борис Пастернак

Раздяла

На прага спрял се, своя дом
не може да познае.
След бягството й цял погром
е в бедната им стая.

От тоя хаос се смрази.
Какво е разорено,
не забелязва от сълзи
и пристъп на мигрена.

В ушите му неясен шум,
не е ли сън, се пита?
Защо му идва все наум
морето страховито?

Когато мракът се сгъсти
в стъклата, цели в иния –
тъгата двойно по гнети
от морската пустиня.

Как скъпа цялата, до смърт,
му беше на сърцето –
така, от край до край, брегът
е близък на морето.

Като тръстта край морски бряг,
удавена от щорма,
тя вдън душата му е чак –
с чертите, своите форми.

В митарства, в глад, във времена
на бит ужасен нея
съдбата – кипнала вълна –
от дъното поде я.

И сред препятствия, тегла,
опасности ужасни
вълната я люля, люля
и я към него тласна.

И ето, бягството дойде,

а може би насила?
Раздялата ще ги яде
и мъка ще ги смила.

И той се вира блед, злочест:
преди да си замине,
тя всичко е успяла днес
да преобърне в скрина.

Той броди и до късно сам
прибира в чекмеджето
разхвърляни насам-натам
изрезки и парчета.

И се убожда на игла,
останала от нея,
и вижда я като в мъгла,
и тихо сълзи лее.

КРАЙ

© 1953 Борис Пастернак
© 1990 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Разлука, 1953

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни 2008 г.

Публикация

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8291>]